

# Forsikrings Aktieselskabet "ALIVEA"

Hovedkontor: Frederiksborggade 27, Telf. 8518 (fri Notering)  
Generalagentur: Værnedamsvej 2, Telf. 1172  
Akkvisitionskontor: Linnesgade 24 Telf. 982  
Kombineret Syge og Tandplejeforsikring 7 Kr. Kvartalet.

*Sofie Breum: Jul i Købmandsgaarden.* — Nyt Nordisk Forlag. — 157 Sider.

Naar man danner sin Haand som en Kikkert og ser paa et Maleri derigennem, saa træder Billedet langt bedre frem. Saadan har Sofie Breum gjort i Fortællingen om Jul i Købmandsgaarden. „Haanden“ er den Historie fra Nutiden om, hvorledes Købmandens unge Datter og hendes Faders dygtige Medhjælper finder hinanden. Men gennem denne Fortælling ser vi en anden Fortælling i Skikkelse af en gammel Kontorists Optegnelser fra vore Bedsteforældres Tid, som læses højt i Købmandsfamilien ved Juletid. Ved Hjælp af denne indlagte Historie kommer Skildringen af Livet i den gamle Købmandsgaard fra de svundne Tider til at staa med et særegent Liv over sig, fjærr og dog nær paa samme Tid.

Fjærr fordi Menneskenes Færd og Sprog var anderledes den Gang, men nær, fordi Menneskenes Sind og Hjerter dog er ens til alle Tider, og derved kan Fortidens Oplevelser tjene til at hjælpe Nutidens unge til Klarhed over deres egne Sind og Hjerter.

„Jul i Købmandsgaarden“ er den største, og Fortællingerne har med Rette givet hele Samlingen Navn. Men der findes i Samlingen flere smaa Skitser, der er rene Perler. Stærkest virker „Genskær“, Fortællingen om den gamle Musik-Virtuos fra det fremmede Land, som har mistet sin Son, og sammenspiller sin Sjæls Følelser paa en saadan Maade, at en af Personerne med Rette siger: „Naar Genskæret er saadan, kære Venner, hvorledes er saa ikke Ilden“. — Krigens Genskær mærkes flere Steder i Bogen. I det hele taget er den Maade, hvorpaa Krigen spiller ind i Frk. Breums Bog, noget af det mest beundringsværdige ved den. Man møder paa en Gang en kvindelig Følsomhed og — jeg kunde fristes til at sige — en

„mandig“ Styrke; der er ingen sentimentale Følelsesudbrud, men man aner en stille stærk Understrøm af Smerte.

*Elise Møller Bjerre.*

*Charlotte Eilersgaard: Sprængt.* Fortælling om en Mor. 189 S. Gyldendal.

„Den tredje Dag vor Mads var død, Fordi han ingen Suppe nød.“

Disse Linier af „den store Bastian“, rinder os uvilkaarlig i Hu ved Læsningen af Charlotte Eilersgaards Bog, hvori der berettes om de skæbnesvangre Følger for en ung Mor af at gaa til Kvindesagsmøde. Virkningerne er ligesaa prompte som rædselsvækkende. Fru Bondo gribs af Tidens grasserende Sot: Forkynderstrangen. — Uden nogensinde før at have udtalt sig i en offentlig Forsamling, holder hun en improviseret Tale mod Kvindebevægelsen, som straks tager Tonen fra alle Talerstolens Degne og vaagner næste Morgen til den skæbnesvangre Erkendelse, at hun er bleven en offentlig Person. — Det er det første Stadium af Mads' Lidelsshistorie. — Næste Stadium: Fru Bondo jager Landet rundt fra Talerstol til Talerstol og betaales kongelig. Hvad hun taler om, hvilke Tanker der inspirerer hende, saa Ordene flyder fra hendes Læber, faar vi ikke at vide, Fru Eilersgaard raser videre mod Maalet, Slutningseffekten. Tredie Stadium: Fru Bondo dør af Overanstrengelse omgivet af sine grædende Børn og sin angervigne omvendte Synder af en Mand. „Den tredje Dag vor Mads var død.“ — Hvis nogen er saa nærgaaende at spørge, hvad Fru Bondo døde af, maa vi, hvis vi over Hovedet vil finde nogen Sammenhæng i Bogen, svare: „Hun døde, fordi hun forloftede sig paa at bekæmpe Kvindesagen.“ — Vi vil derfor indstændig fraraade Fru Eilersgaard at forsøge derpaa. Det Forfatter-talent, som hun i flere Bøger umis-

## Julie Laurberg & Gad

Kgl. Hofphotografer

Kongens Nytorv 13

kendelig har lagt for Dagen, vil kun sprænge sig selv paa en Opgave som denne. e—e.

*Agnes Henningsen: Den store Kærlighed. Roman. 262 S. Gyldendal.*

Der er sagt om denne Bog af en kendt Kritiker, at den er værgeløs overfor dem, som ikke har *Sind* til den. Flertallet af Kv. og Sf.s Læsere hører sikkert til dem, som ikke har *Sind* til Agnes Henningsens Bøger, men hun vil rimeligvis tage en Kritik fra „Blaastrømpernes“ Lejr med knusende Ligeegyldighed. Hun har jo sin literære „Tafelrunde“, som aldrig svigter, naar hun dækker op, men gør gode Miner til hvad hun byder, og takker højlydt for Maden. — „Den store Kærlighed“ er i vore Øjne en slet og ret Film om Elskov — saaledes som Luxusmennesker har Raad til eller tager sig Raad til at drive Elskovsleg. De Optrædende er mer eller mindre forud bekendte fra Forfatterens tidligere Bøger. Aristokratiet og Kunstnerbøhømen er stadig de to Verdener, hvorfra Agnes Henningsen henter sit Romanstof, og Bogen betegner ikke nogen kunstnerisk Nyerobring for nogen af disse Verdener. — Der optraadte for c. 100 Aar siden i den københavnske Musikverden en Violinspiller, hvis Sensationsnummer var: Spil paa en eneste Streng. Der stod en Tid Ry om hans Navn — men Musikhistorien kender ham ikke.

Agnes Henningsen er i Litteraturen Virtuosen paa den ene Streng, Elskovsstrengen; men skjules kan det ikke, at efterhaanden som Aarene gaar, begynder Buen at file betænkkelig paa Strengen, og Tonen faar en skrattende Lyd. — Maaske hører hun det selv og begynder at tænke paa en ny Streng. Der klinger i hvert Fald i denne Bog en i hendes Kunst ny og uvant Tone, som ængstelig famler sig frem. Agnes Henningsen docerer kristelige Dyder, saasom at elske de fattige, og uddele sine sidste Skjorter. Men naar Forkynderen staar midt i det glade Paris, i hvidt Silkekorset og med højhælede Sko lige udsprungen fra Paquins Værksted, da stemmer